

ČESKÁ REPUBLIKA
R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. B.**, zast. Mgr. Martinem Chrásteckým, advokátem, se sídlem třída Tomáše Bati 1560, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2014, č. j. 22 A 23/2013 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2013, č. j. KUZL-42464/2012 (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 12. 6. 2012, č. j. MUUH-OD/9029/2012/PRCHJ Spis/, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), ve výroku o vině tak, „že žalobce je vinen tím, že dne 4. 2. 2012 v 9:50 hodin, v obci Staré Město, na silnici I/55, na ulici Hradištská před provozovnou Látař, ve směru jízdy na Brno, při řízení nákladního motorového vozidla zn. Iveco Daily, RZ X, držel v levé

ruce u levého ucha mobilní telefon. Tím porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) bod 1. zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“ Ve zbytku odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí ze dne 12. 6. 2012 potvrdil. Žalovaný podrobně popsal průběh správního řízení a obsah správního spisu a dospěl k závěru, že rozhodnutí ze dne 12. 6. 2012 není nepřezkoumatelné, neboť obsahuje podrobný popis vyjádření žalobce a výpověď nstržm. V. K., ze kterých při svých úvahách městský úřad vycházel. Z jeho výpovědi vyplývá, že tento policista se nacházel ve služebním vozidle na místě řidiče; vozidlo bylo zaparkováno ve Starém Městě na ulici Hradištská, před provozovnou Látal, ve vzdálenosti 3-4 metrů od krajnice vozovky a bylo nasměrováno čelní stranou vozidla ke komunikaci, po které projížděl žalobce ve směru jízdy na Brno. Policista po celou dobu jeho průjezdu pozoroval žalobce na vzdálenost cca 8 m, kdy přes sklo levých bočních dveří, které nebylo tónováno, viděl, že žalobce držel v ruce telefon. Ve výhledu mu nebránila žádná překážka, bylo dobře vidět, bylo sice pod mrakem, ale nesněžilo ani nepršelo. Výpověď tohoto policisty žalovaný hodnotí jako technicky přijatelnou a věrohodnou i z technického hlediska neboť policista na uvedenou vzdálenost cca 8 m mohl danou situaci velmi dobře vidět, přičemž k samotnému pozorování tohoto jevu není nutné disponovat zvláštní odbornou znalostí nebo zvláštním technickým vybavením. Policisty žalovaný považuje za věrohodné osoby nejen s ohledem na jejich postavení a povinnosti, ale i fakt, že nejsou na projednání věci jakkoli zainteresováni. Žalobce měl naopak podle žalovaného motiv, proč věc prezentovat jiným způsobem pro něho příznivějším; proto jeho tvrzení o tom, že se přestupku nedopustil, je možné hodnotit jako účelové s ohledem na výpověď policisty. Výpověď žalobce byla vyhodnocena jako nevěrohodná nejen na základě toho, že ji podal žalobce, nýbrž byla srovnána s odlišnou výpovědí svědka nstržm. V. K.. Z ní přitom vyplývá, že žalobce spáchání přestupku nejprve přiznal, teprve poté, co zjistil, že za uvedený přestupek se zaznamenávají 2 body, zareagoval žalobce tím, že s přestupkem nesouhlasí, protože mu v květnu mají být odečteny 4 body. Žalovaný si přitom ověřil, že tato skutečnost vyplývá z žalobcovy evidenční karty řidiče, protože se žalobce posledního přestupku dopustil dne 26. 5. 2011. Žalovaný proto s ohledem na časovou souvislost považoval za logické, že se žalobce chtěl vyhnout zapsání bodů za předmětný přestupek. V neposlední řadě poukázal na to, že žalobce v průběhu řízení verzi události postupně měnil. Žalovaný byl přitom přesvědčen, že žalobce měl postupovat tak, že hlídce Policie měl telefon předložit a umožnit ji nahlédnout do výpisu hovorů. K údajné technické nemožnosti vidět do žalobcova vozidla s ohledem na jeho výšku žalovaný poukázal na to, že svědek nstrm. K. výslovně uvedl, že mu ve výhledu na žalobce nebránila žádná překážka. Přičemž pravice řidiče osobního vozidla je vidět na řidiče dodávky. K neprovedeným důkazům žalovaný ozřejmil, ve vztahu k požadavku žalobce na vyžádání zprávy českého hydrometeorologického úřadu není podstatné, jestli v inkriminovanou dobu přšlo či nikoli, neboť rozhodující je, že svědek neměl omezenou viditelnost. Samotný déšť nepředstavuje překážku, která by bránila ve výhledu na žalobce při páchání přestupku. K požadavku na výslech druhého zasahujícího policisty žalovaný s ohledem na postavení policistů a jejich odpovědnost dospěl k závěru, že je dostačující, pokud byl vyslechnut pouze nstrm. K. neboť jeho výpověď je zcela věrohodná, přičemž k akceptabilitě věrohodnosti svědecké výpovědi policisty postačí hledisko racionality takového, přístupu, na rozdíl od obviněného, který v případě prokázání nepravdivosti mé výpovědi nemá co ztratit,

pokračování

u policistů mimo možného trestního postihu hrozí ztráta zaměstnání. Pokud si policista nepamatoval pouze drobnosti týkající se typu a barvy telefonu, rok, s ohledem na proces zapomínání je to zcela pochopitelné. Výslech druhého policisty by z obdobných důvodů žádné nové skutečnosti nepřinesl. Žalovaný nesouhlasil s tím, že bylo nutné provést vyšetřovací pokus, protože bylo zjištěno, že svědek měl dobrý výhled a dostatečný časový prostor k pozorování žalobce. Tónování bočních skel ve vozidle žalobce je irrelevantní, neboť svědek uvedl, že měl dobrý výhled; boční sklo nadto může být zatmaveno s maximální propustností viditelného světla ve výši 70%. Žalovaný poukázal na to, že přední sklo může být výrobcem zatmaveno maximálně na hranici 75% propustnosti; pokud může být boční sklo zatmaveno maximálně na hranici 70% propustnosti, jde z pohledu vně stojícího pozorovatele o nerozpoznatelný rozdíl. Smyslem právní úpravy přípustnosti tónování skel je nutnost zjištění výhledu řidiče ven z vozidla, jakož i to, aby řidič byl viděn okolními osobami. Žalovaný přitom zdůraznil, že účastníci řízení nemohou po správním orgánu požadovat provedení nadbytečných důkazů, neboť mnohdy mají tyto nároky obstrukční charakter. Nejistil rovněž, že by žalobci bylo bráněno seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí, neboť toto tvrzení je v rozporu s protokolem o ústním projednávání přestupku ze dne 4. 6. 2012. Nebylo rovněž zjištěno, že by městský úřad vycházel z úředního záznamu o přestupku, jenž sepsal nstržm. K., tento záznam poskytl správnímu orgánu jen předběžnou informaci o věci a nelze jej pokládat za důkaz. Zásadu in dubio pro reo nelze aplikovat mechanicky, neboť v daném případě nebyly žalovaným zjištěny o skutkovém stavu žádné pochybnosti. Žalovaný proto dospěl k závěru, že po provedeném řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že byly zajištěny příslušné a dostatečné důkazy. Pokuta byla uložena ve střední hranici zákonného rozpětí a žalovaný ji hodnotí jako oprávněnou. Žalovaný však městskému úřadu vytкнуł, že nesprávně formuloval výrok rozhodnutí ze dne 12. 6. 2012, proto jej formulačně změnil.

[2] Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil žalobou ze dne 20. 3. 2013, v níž namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Žalobce nepovažoval za dostačující, že správní orgán zajistil výpověď pouze jednoho zasahujícího policisty, kterou žalovaný hodnotil jako nevyvratitelnou, přitom však bylo správním orgánem, ale i nstržm. K. přehlédnuto, že boční okna v jeho vozidle jsou tónovaná, což brání v tom, aby bylo do vozidla vidět. Zatmavení skla na hranici 70% viditelnost do vozidla podle žalobce značně snižuje a není proto možné rozpoznat, zda řidič telefonuje, nebo opírá hlavu o stěnu dveří. Měl být proto proveden vyšetřovací pokus a mělo být přihlédnuto k fotodokumentaci, kterou přiložil ke svému odvolání, jež vyvrací možnost, že by někdo viděl do vozidla. V inkriminované době byly nadto povětrnostní podmínky zhoršeny tím, že pršelo, což si žalovaný měl zjistit z dat Českého hydrometeorologického ústavu. Výpovědi zajištěné správním orgánem ohledně stavu počasí se liší. Pokud by bylo v řízení prokázáno, že pršelo, měli by zasahující policisté ztížené rozhledové podmínky a viditelnost do vozidla žalobce by byla ještě více zhoršena. S ohledem na zatmavení skel a zhoršené povětrnostní podmínky nemohl být žalobce ve svém vozidle v inkriminovanou dobu viděn. Žalobce vyslovil přesvědčení, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu pořízeného policistou, ze kterého dovodily, že přestupek spáchal právě on. Žalobce v neposlední řadě namítal, že s ohledem na rychlost vozidla, vzdálenost pozorovatelů, propustnost bočních skel a výšku vozidla nemohli policisté vůbec do jeho vozidla vidět. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se k věci vyjádřil podáním ze dne 20. 6. 2013, v němž vyslovil přesvědčení, že správní orgány v dané věci rozhodly v souladu se zákonem. Žalovaný vycházel z oznámení o přestupku ze dne 4. 2. 2012, z úředního záznamu ze dne 5. 2. 2012 sepsaného nstržm. K., a z evidenční karty řidiče (žalobce). Z těchto dokladů, jakož i z výpovědi svědka – policisty V. K., žalovaný zjistil, že hlídka Policie ČR ve složení nstržm. V. K. na místě řidiče a ppap. B. M., sedící na místě spolujezdce, kontrolovali přijíždějící vozidla ve směru od Uherského Hradiště na Brno a viděli, že žalobce dne 4. 2. 2012 řídil vozidlo Iveco Daily, přičemž při průjezdu kolem hlídky policie držel v levé ruce mobilní telefon. Tuto skutečnost oba policisté zřetelně viděli, a to na vzdálenost cca 8 m. Po následovném zastavení hlídkou policie žalobce s řešením přestupku formou blokové pokuty souhlasil, později však toto odmítl, a to po zjištění, že za tento přestupek jsou uloženy dva body dle přílohy k zákonu o provozu na pozemních komunikacích, přičemž poukazoval na to, že mu v dohledné době mají být 4 body odečteny. Žalovaný byl přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť byl zajištěn dostatek pokladů, které nejsou rozporné. S námitkou neprovedení důkazů se žalovaný obsáhle vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť výpověď nstržm. K. považoval za dostačující. Zabývat se tím, zda v danou dobu na místě přšlo či nikoli, považoval žalovaný za nadbytečné. Výslech druhého ze zasahujících policistů s ohledem na časový odstup by nebyl podle žalovaného přínosný, neboť nstržm. K. uvedl řadu podrobností. Není pravdou, že by žalobce nemohl být v automobilu viděn s ohledem na tónování skel, neboť zasahující policista uvedl, že do vozidla zřetelně viděl. Viditelnost do vozidla nebyla snížena takovým způsobem, aby nebylo možné určit věci, které řidič drží v ruce. Počasí v předmětné době nebylo podle žalovaného důležité, neboť svědek jasně uvedl, že měl dobrou viditelnost. K fotografiím předloženým žalobcem žalovaný uvedl, že nikdy nezpochybnil, že by boční skla nebyla tónovaná; možnost nahlédnutí dovnitř i přes výšku vozidla byla podle žalovaného rovněž zachována. Nebylo rovněž zjištěno, že by správní orgán jakkoli vycházel z úředního záznamu jako důkazního prostředku. S technickou přijatelností děje, jak byl popsán ve výroku napadeného rozhodnutí, se žalovaný podrobně zabýval a dospěl k závěru, že policisté mohli na vzdálenost cca 8 metrů vidět, jak žalobce drží v ruce mobilní telefon. Vyjádření MUDr. M. A., CSc., na které se žalobce nově odvolává, se netýká daného případu, neboť se vztahovalo na situaci, kdy byl objekt pozorován na vzdálenost 15,5 m. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 1. 2014, č. j. 22 A 23/2013 - 61, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud vyšel z předpokladu, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán, je tudíž na jeho úvaze, které důkazy ve věci provede a které nikoliv. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal s navrženými důkazními prostředky, tj. pokud některé neprovede, aby vysvětlil, proč tak neučinil. Stěžejní pro posouzení věci podle soudu bylo to, zda lze považovat žalobcův přestupek za dostatečně prokázaný, pokud správní orgány provedly pouze důkaz výpovědi svědka policisty, pro jehož oznámení bylo správní řízení zahájeno a úřední záznam sepsaný následujícího dne týměž policistou. Za stavu, kdy mezi výpovědi svědka a tvrzeními žalobce panují neshody, nelze určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Oznámení přestupku ze dne 4. 2. 2012 soud vyhodnotil jako nejasné, neboť na přední straně je text „četl a souhlasím s textem“, což lze považovat za prohlášení žalobce

pokračování

(podpis nečitelný), na zadní straně je podchyceno vysvětlení žalobce „*záznamové zařízení jsem nedržel za jízdy. S přestupkem nesouhlasím.*“ Uvedený rozpor nebyl přitom nijak vysvětlen. Úřední záznam ze dne 5. 2. 2012 sice není důkazním prostředkem, ale poskytuje předběžnou informaci, popisuje jednání žalobce v souvislosti s poučením ohledně následků v případě souhlasu žalobce s projednáním věci v blokovém řízení. Tento popis však žalobce nepotvrdil, tudíž byl nutný výslech druhého ze zasahujících policistů, zejména když ve zmíněném úředním záznamu je uvedeno, že oba policisté zřetelně viděli, že jmenovaný řidič drží u levého ucha mobilní telefon. Takový důkaz by v případě shody výpovědí policistů jen posílil věrohodnost slyšeného svědka. Rovněž podle soudu nebyly provedeny veškeré důkazy ve vztahu k zjištění povětrnostních podmínek v inkriminované době, když žalobce tvrdil, že pršelo, resp. že bylo pod mrakem a deštivo, naproti tomu nstržm. K. v úředním záznamu sdělil, že počasí bylo jasné, během své následné výpovědi však uvedl, že bylo pod mrakem, nesněžilo, ani nepršelo. Vzhledem k rozpornosti jeho výpovědi pak byla tvrzení o tom, že viditelnost byla neomezená a rozhledové podmínky dobré, zpochybněna. Soud přitom připustil, že pokud by pršelo, mohli mít zasahující policisté ztížené rozhledové podmínky. Další dokazování podle závěru soudu vyžadovalo i konkrétní upřesnění místa, kde hlídka Policie prováděla hlídkovou činnost, a to s ohledem na to, zda mohli vidět mobilní zařízení v ruce žalobce, když i v tomto ohledu byly v důkazech rozpory týkající se vzdálenosti pozorovatelů (policistů) od kontrolovaného vozidla. Ve vztahu k tónování skel vozidla se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto na ně odkázal. K námitce nemožnosti seznámit se s poklady rozhodnutí soud uvedl, že žalobce tuto možnost měl během ústního jednání a že byl o ní v předvolání poučen. Vzhledem k tomu, že soud považoval za nutné vyslechnout druhého policistu pprap. B. M., ponechal provedení vyšetřovacího pokusu na úvaze žalovaného, s tím, že bude opodstatněný pouze v případě rozdílné výpovědi obou svědků a po porovnání těchto výpovědí s výpovědí žalobce. Soud proto shrnul, že správní orgány svým postupem v řízení o přestupku porušily zásadu rovnosti zbraní, když vyloučily prezentaci důkazů navržených žalobcem a závěr o skutkovém stavu věci učinily toliko na základě jednostranných důkazů. Skutkový stav, vzal žalovaný za podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, vyžaduje podle krajského soudu zásadní doplnění v naznačeném směru.

[5] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2014, č. j. 22 A 23/2013 - 61, podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 6. 3. 2014, v níž uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V obsáhlém doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 4. 2014 stěžovatel uvedl, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu o nejasnosti oznámení o přestupku ze dne 4. 2. 2012, neboť z jeho obsahu vyplývá, že žalobce nejprve s projednáním přestupku formou blokové pokuty souhlasil, teprve následně po té, co mu bylo sděleno, že mu za předmětné jednání budou připsány body, své stanovisko změnil. Podpis na první straně tohoto oznámení náleží podle stěžovatele žalobci. Stěžovateli nebylo zřejmé, na základě čeho totožné podpisy žalobce. Na obou stranách oznámení vyhodnotil soud jednou jako podpis čitelný, podruhé zcela opačně. Závěry stěžovatele jednoznačně podporuje výpověď nstržm. K. i jím sepsaný záznam. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že nebyly provedeny veškeré důkazy ohledně povětrnostních podmínek v inkriminovanou dobu, neboť tyto skutečnosti vyplývají z výpovědi nstržm. K., který uvedl, že nic neovlivňovalo viditelnost. Za podstatné přitom

stěžovatel nepovažoval to, jestli v danou dobu přšlo či nikoli, ale skutečnost, že viditelnost byla zachována. Místem spáchání přestupku a postavením služebního vozidla se stěžovatel obsáhle zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto se nemohl ztotožnit s požadavkem krajského soudu na doplnění dokazování v tomto směru. S ohledem na vzdálenost místa pozorování policistů, sestávající z délky kapoty služebního vozidla a poloviny šířky pozemní komunikace byl stěžovatel přesvědčen, že zasahující policisté měli možnost žalobce dobře vidět, k čemuž nebylo potřebné doložit další důkazy. Výpověď žalobce označil za nevěrohodnou nejenom pro jeho postavení ve správním řízení a zájem na výsledku věci, ale i na základě jejího porovnání s výpovědí nstržm. K. a skutečností, že žalobce nejdříve se závěry zasahujících policistů souhlasil a názor změnil až poté, kdy mu bylo sděleno, že s přestupkem je spojena ztráta bodů v záznamové kartě řidiče a že mu až v květnu 2012 měly být v této evidenci řidičů smazány 4 body. Svou verzi příběhu přitom žalobce postupně měnil, a proto mu stěžovatel neuvěřil. Pokud by žalobce v inkriminovanou dobu skutečně netelefonoval, na důkaz toho mohl mobilní zařízení s výpisem hovorů ihned zasahujícím policistům předložit, což neučinil. Porušením zásady rovnosti zbraní není, pokud správní orgán nevyhoví všem důkazním návrhům, které jsou zcela zjevně nadbytečné. Zcela jinak by totiž bylo nutné posoudit situaci, pokud by zasahující policista o podstatných skutečnostech vypovídal v rozporu s oznámením přestupku, příslušným úředním záznamem a žalobce svou výpověď neměnil, neboť by bylo možné konstatovat, že existují pochybnosti, které je třeba vykládat ve prospěch obviněného. Nelze předpokládat, že výslech druhého zasahujícího policisty bude podporovat verzi žalobce. Kromě návrhu žalobce nevyvstala jakákoli pochybnost odůvodňující potřebu výsledku takového svědka. Stěžovatel byl proto přesvědčen, že postačující pro vyhodnocení případu byl pouze výslech nstržm. K., neboť jeho výpověď byla velmi podrobná a věrohodná. Poukázal přitom na to, že policisté podléhají zvláštnímu právnímu režimu a že jsou na ně kladeny zvláště přísné a významné povinnosti, tudíž je nutno považovat je za spolehlivé osoby a tím i hodnověrné svědky, kteří nemají na rozdíl od obviněného zájem na výsledku věci. Žalovaný upozornil na to, že z povahy věci je naprosto logické, že výpověď svědka policisty, nekoresponduje s výpovědí žalobce, když právě tato skutečnost byla důvodem pro vyvolání tohoto správního řízení. Stěžovatel byl přesvědčen, že postupoval v souladu s § 2, 3 a 50 správního řádu a že postupoval tak, aby byla šetřena práva žalobce při zachování procesní ekonomie. Zdůraznil závěrem, že při hodnocení důkazů je rozhodující jejich kvalita a nikoliv kvantita. Stěžovatel proto navrhol, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Brně vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody nepřipustnosti podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu.

pokračování

Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[9] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[12] „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

[13] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost.

[14] Napadený rozsudek dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Brně se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil k tomu, proč napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Krajský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně důvodnosti žaloby. Nesouhlas stěžovatele s právními závěry krajského soudu nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku.

[15] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že na Oznámení (odevzdání) přestupku (věci) ze dne 4. 2. 2012 bylo na přední straně zaznamenáno, že „dne 4. 2. 2012 prováděla hlídka DI Uherské Hradiště dohled na bezpečnost a plynulost silničního provozu na ulici Hradištská ve Starém Městě. V 9:50 projelo vozidlo Iveco Daily ve směru od Uherského Hradiště, které řídil výše uvedený řidič. Řidič za jízdy držel v ruce hovorové zařízení, čímž porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) a je podezřelý ze spáchání přestupku § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zák. č. 361/2000. Řidič s přestupkem nesouhlasí.“ Pod tímto textem je připsáno – „Četl a souhlasím s textem.“ Na rubové straně tohoto oznámení je zaznamenáno prohlášení žalobce, že „záznamové zařízení jsem nedržel za jízdy! S přestupkem nesouhlasím.“ Obsahem spisu je dále Úřední záznam ze dne 5. 2. 2012 sepsaný nstržm. K., v němž popisuje, že zastavil žalobce z důvodu spáchání výše popsaného přestupku. Protože byl přestupek spolehlivě zjištěn, řidiči sdělil, že jestli bude s přestupkem souhlasit a bude ochoten pokutu zaplatit, bude věc vyřešena v blokovém řízení, kdy mu bude uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč. Žalobce s přestupkem souhlasil a byl ochoten pokutu zaplatit; teprve po zjištění, že mu za tento přestupek budou přičteny body, sdělil, že s přestupkem nesouhlasí, protože mu v květnu mají být odečteny 4 body za přestupek spáchaný v předchozím roce. Zasahující policista v záznamu dále uvedl, že počasí v době spáchání přestupku bylo jasné. Ve své výpovědi ze dne 4. 6. 2012 nstržm. K. uvedl, že žalobce nejprve s vyřízením věci souhlasil, přičemž teprve po zjištění, že za tento přestupek mu budou uloženy body, svůj souhlas odvolal, protože v květnu mu mají odečíst 4 body. K počasí svědek uvedl, že bylo pod mrakem, nesněžilo ani nepršelo, viditelnost neomezena, rozhledové podmínky byly dobré. Na otázku, zda nebyla snížena viditelnost v důsledku denní doby, odpověděl, že stále bylo dobře vidět. Podle svědka nebylo boční sklo vozidla žalobce tónované.

[16] V projednávané věci je rozhodnutí žalovaného postaveno na Oznámení přestupku ze dne 4. 2. 2012 a na svědecké výpovědi policisty V. K., která je v rozporu s tvrzením žalobce. K tomu pokládá Nejvyšší správní soud za potřebné uvést, že již v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, v obecné rovině konstatoval, že existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není ničím neobvyklým. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, pak Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka – policisty, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude nanejvýš pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Nejvyšší správní soud nemíní v žádném případě správnost této úvahy zpochybňovat ani v projednávané věci. Nicméně pokládá za potřebné s ohledem na její specifika k tomu dále uvést:

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud sice v nedávné době v některých projednávaných případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 67), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v cit. věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídit přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž ani tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115, body [40] až [44] odůvodnění).

[18] V takto obecné rovině tedy lze s odkazy stěžovatele na tezi o věrohodnosti výpovědi policisty souhlasit. V nyní posuzovaném případě však má Nejvyšší správní soud za to, že jádro sporu leží jinde, a to v otázce, zda postupovaly správní orgány tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu. Aktu hodnocení důkazů, vypořádávání se s případnými rozpory mezi nimi atd., totiž musí předcházet řádné shromáždění důkazů, tedy řádné zjištění skutkového stavu. V tomto směru tedy musí souhlasit se závěry krajského soudu, podle nichž stěžovatel neprovedl všechny v úvahu přicházející důkazy sloužící k objasnění věci.

[19] Ve vztahu k Oznámení přestupku ze dne 4. 2. 2012, které bylo citováno výše, Nejvyšší správní soud uvádí, že na lící i rubové straně je bez jakýchkoli pochyb zaznamenáno, že žalobce nesouhlasí s tím, že by spáchal přestupek, tj. že by držel telefonní zařízení během jízdy. Stěžovatel v tomto směru přehlíží, že na lící straně je v popisné části uvedeno, že řidič s přestupkem nesouhlasí. Právě v tomto kontextu je nutné chápat další údaj na této straně – „čtl a souhlasím s textem“ – neboť tím žalobce zjevně nevyjádřil vůli, že by s přestupkem souhlasil a že by platila verze, kterou vyhodnotil stěžovatel jako správnou, tj. že nejdříve žalobce s přestupkem a jeho projednáním v blokovém řízení souhlasil, a že teprve následně po zjištění, že za tento přestupek mu budou zapsány body, toto stanovisko účelově změnil, ale jen to, že žalobce souhlasí s provedeným zápisem. Kromě výpovědi svědka nstržm. K. a jím vyhotoveného úředního záznamu ze dne 5. 2. 2012 tedy není ve správním spise nic, co by tento závěr stěžovatele potvrdilo, zejm. žádné prohlášení žalobce. Nejvyšší správní soud proto v tomto směru koriguje příslušné závěry krajského soudu.

[20] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nemůže souhlasit ani s názorem stěžovatele, že bližší zkoumání povětrnostních podmínek panujících dne 4. 2. 2012 bylo irelevantní s ohledem na to, že svědek nstržm. K. uvedl, že neměl viditelnost omezenou. Za situace, kdy bylo žalobcem doloženo, že boční skla jeho vozidla jsou tónována, bylo právě zkoumání těchto povětrnostních podmínek důležité, neboť méně okolního světla mohlo mít podstatný vliv na to, zda zasahující policisté mohli vidět do projíždějícího vozidla na žalobce, který měl v danou chvíli držet v levé ruce telefonní zařízení. Rovněž okolnost, zda v dané době pršelo, případně bylo krátce po dešti, mohla mít s ohledem na stopy po dešti na bočním tónovaném skle auta vliv na možnost vidět na řidiče tohoto vozidla natolik zřetelně, že (policisté) mohli zaznamenat mobilní telefon v jeho levé ruce přiložený k uchu. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na to, že i stanovisko nstržm. K. ohledně povětrnostních podmínek panujících v inkriminovaný den se postupně měnilo, neboť v úředním záznamu z 5. 2. 2012 uvedl, že počasí bylo jasné, kdežto během výpovědi ze dne 4. 6. 2012 sdělil, že bylo pod mrakem, nesněžilo ani nepršelo. Vzdor těmto nesrovnalostem

však žalovaný pokládal za nadbytečné provést důkaz výsledkem druhého policisty B. M., ačkoliv jeho výpověď by mohla významně přispět k jejich odstranění.

[21] S ohledem na výše uvedené ohledně nedostatečného zkoumání možnosti, zda zasahující policisté mohli do vozidla žalobce za daných povětrnostních podmínek s ohledem na tónování bočních skel vidět, bylo rovněž nutné zkoumat, zda z místa, kde zasahující policisté stáli se služebním vozidlem, mohli vidět do vozidla žalobce, které projíždělo kolem nich. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že i tato skutečnost měla být správními orgány blížeji zkoumána, neboť s rostoucí vzdáleností od pohybujícího se vozidla za snížené viditelnosti, při tónovaných bočních sklech vozidla, a při rozdílné výšce sedadel ve vozidle policie a ve vozidle žalobce, klesá podle názoru Nejvyššího správního soudu možnost nahlížet do takového (vyššího) vozidla. Proto se měly správní orgány technickou přijatelností možnosti vidět do vozidla s ohledem na umístění zasahujících policistů podrobněji zabývat. Pouhá skutečnost, že vozidlo žalobce mělo jet v inkriminovaném místě rychlostí cca 50 km/h, je sice významná, avšak za podstatné Nejvyšší správní soud považuje výše uvedený souhrn okolností v podobě povětrnostních podmínek, tónování bočních skel, jakož i vzdálenost místa pozorovatelů od projíždějícího vozidla a rozdílnost výše sedadel obou automobilů a jejich vlivu na viditelnost do vozidla.

[22] Závěry stěžovatele o tom, že výpověď žalobce je nevěrohodná, jsou s ohledem na výše uvedené předčasné. Z oznámení o přestupku ze dne 4. 2. 2012 totiž nevyplyvá názor stěžovatele, že žalobce nejprve s projednáním věci souhlasil a následně po zjištění, že mu budou za něj uloženy body, s ním začal účelově nesouhlasit. Z obsahu správního spisu naopak Nejvyššímu správnímu soudu vyplývají dvě rozdílné verze událostí, které jsou stejně uvěřitelné a věrohodné, tudíž bylo věcí správního orgánu provést další dokazování, aby dostal své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou žádné důvodné pochybnosti. Zjištění stěžovatele, že žalobci měly být v květnu 2012 odečteny 4 body, sice jeho závěry výrazným způsobem podporují, ale přesto pochybnosti výše nastíněné zcela nevyvracejí. Bylo proto jeho povinností se věcí dále zabývat, neboť se nejednalo o obstrukční návrhy.

[23] Nejvyšší správní soud v obdobné kauze v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 1 As 97/2011-52, dospěl k závěru, že „někteřá z tvrzení zainteresovaných aktérů je téměř nemožné ověřit. Jen velmi obtížně lze např. ověřit stěžovatelovo tvrzení, podle něž se v momentu, kdy jej pozorovali policisté, pohyboval maximální povolenou rychlostí. To však neplatí pro všechna jeho tvrzení - v případě tvrzení týkajících se tónovaných skel a tvrzení ohledně nepřehlednosti na daném místě si lze představit důkazy, které si správní orgány mohly při vynaložení přiměřeného úsilí obstarat. Otázku, zda bylo stěžovatelovo vozidlo vybaveno tónovanými skly, lze přece relativně snadno ověřit ohledáním daného automobilu, případně výzvou, aby doložil atesty na tónování skel, či jiný doklad, z něž by bylo možné vyčíst, jestli bylo takovými skly vybaveno již v době, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku. V případě, že by skla stěžovatelova vozidla skutečně byla tónovaná, by bylo dále možné zjistit, v jakých odstínech ztmavení bylo tónování provedeno a v jaké míře omezovalo viditelnost dovnitř vozidla. Dále bylo možno provést místní šetření a zjistit tak například, jaký je výhled na silnici z místa, kde stála policejní hlídka. S ohledem na takto učiněná zjištění by mohl správní orgán případně zvážit, zda není vhodné provést rovněž důkaz ve formě vyšetřovacího pokusu, při němž by ověřil, zda je či není technicky možné rozpoznat, jaký předmět držel stěžovatel při řízení. Nic z právě uvedeného

pokračování

však správní orgány neučinily a rovnou se - s odkazem na presumpci správnosti výpovědi policistů - odvolaly na tvrzení policistů. V situaci, kdy stěžovatel tvrzení policistů opakovaně zpochybňoval a kdy přinejmenším některé z jeho námitek bylo možné i bez vynaložení nepřiměřených nákladů ověřit, je nutno takový postup správních orgánů hodnotit jako chybný. Důkaz svědectvím policistů má jistě vysokou vypovídací hodnotu, jeho existence však neznamená, že by správní orgány měly zcela rezignovat na obstarávání jakýchkoliv dalších důkazů, které je v dané věci možné získat.“ S ohledem na tyto závěry je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že bylo věci správního orgánu se důkazními návrhy žalobce důsledněji zabývat – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68. Pokud by námitky žalobce byly v podstatné míře provedením rozsáhlejšího dokazování vyvráceny, závěry učiněné stěžovatelem v napadeném rozhodnutí by obstály.

[24] Byť tedy Nejvyšší správní soud nepřevzal veškeré závěry krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku, dospívá k závěru, že postup správních orgánů nebyl správný a proto bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, přičemž v tomto směru korigoval některé závěry krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75).

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalobci pak dle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu